اعلان

ګرانو او قدرمنو لوستونکو پښتو ډاټ نیټ د دي کتاب سره ډیره خواري کړې ده او په ډیر عاجزانه طور ئي تاسو ته دَ مطالعي په غرض ډالۍ کوي د دي کتاب بې اجازت نقل کول ، چاپ کول یا زمونږ نسبت تري لري کول نه صرف دا چي اخلاقی جرم دے بلکي ډیر سخت منع دی

پښتونستان

پښتو ډاټ نیټ

Distribution ,posting or copying is strictly prohibited without written permission of Pukhto.Net

Pukhto.Net

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

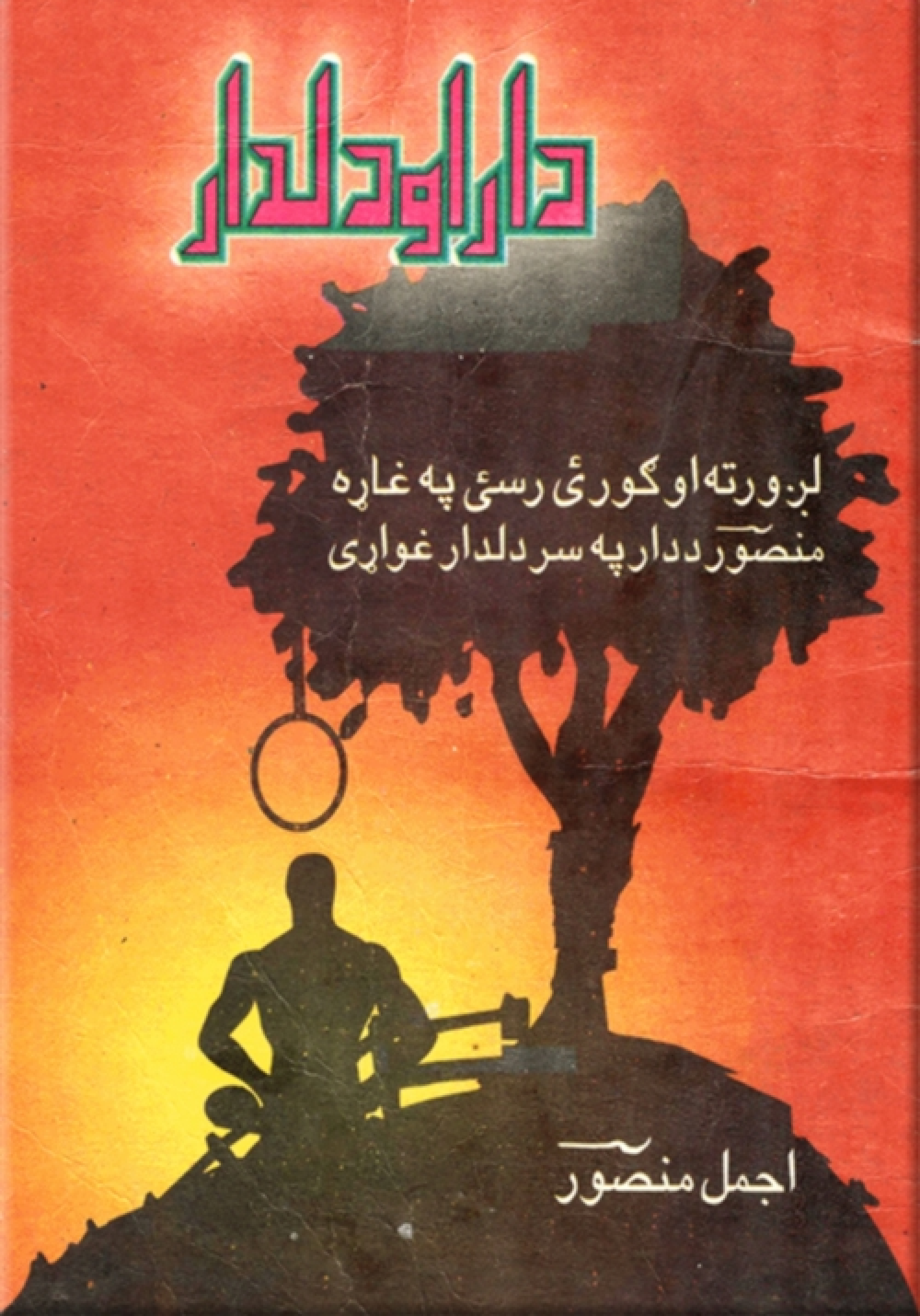

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقوق په حق د مصنف محفوظ دي

د کتاب نوم ——— دار او دلدار

د لیکوال نوم ——— اجمل منصور

کتابت ——— محمد رسول پښتو اکیډمي

سرپانه ——— ذوالفقار علي بهټو (پرنسپل) د ګوسهره

شمیر ——— پنځه سوه

د چاپ کال ——— نولس سوه اته نوي

قیمت ——— ۳۰، روپۍ

خورونکي

کالج بک ډپو توپۍ (صوابۍ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه

لیاقت تصور، صادق حسین صادق، امان الله راهي، شعیب ساگر۔ جهان زیب سهیل - آصف خان خلیل، محمد اشفاق اشفاق، عباس هوتي، مامون رشید رشید، پروفیسر عارف خټک او ابن یاریوسفزے۔ د هاغه ښاغلي دي چې زه ئې د دې کتاب چاپ کولو ته رو پاړولم زما حوصله ئې یو په دوه کړه۔

عطاء الرحمٰن زهیر۔ ابن یاریوسفزے

ذوالفقار علی دوسهره او سید افضال شاه (سادات گرافکس لاہور) چې زما د دې کتاب سرپاڼه ئې هم جوړه کړې ده د ې ښاغلو ماسره په دې کتاب کښې هم قم مرسته کړې ده۔

ګران مشر نورالبشر نوید او ښاغلي همېش خلیل دي دواړو زما په دې کتاب څو کو ښې لیکلي دي۔ زه د دې پوره ته ذکرشو ملګرو او مشرانو سره د سید قیوم۔افتخار احمد (کالج بک ډپو توپي) د توپو غړو هم ډېره، ډېره مننه کوم چې زما حوصله ئې اوچته کړې۔

اجمل منصور

شهیدان (توپه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

منصور ـ دار او دلدار

د پښتو شاعرۍ کښې بعضې زاړه اصطلاحات د نوؤ حالاتو او واقعاتو په حواله دومره په تکرار سره بیانیږي چې هر څوک د غه اصطلاحات یا واقعیات زاړه دي خو د نوي دور شاعري په داسې انداز بیان کړي چې لوستونکي له خوند ورکړي ـ په دغه کښې منصور او دار په پښتو شاعرۍ کښې د حالاتو د قد غنونو د نفي کولو له پاره په شدت سره بیانیږي ـ

زمونږ د نوي دور یو ماشوم شاعر اجمل منصور خو په مجموعي توګه د خپلې شاعرۍ علامت هم دار او دلدار ګرځولے دے ـ او د غني خان د خپلې دې خطاب سره ئې ښځې انصاف کړے دے ـ اجمل له د منصور خطاب غني خان ورکړے دے ـ لکه چې هغه ورته ښځې د خپل دې شعر په آئینه کښې کتلي دي ـ

منصوره څکه خو په دار او ختې
چې د آشنا راز دې څرګند کړو له یو ړه

اجمل منصور په پښتو شاعرۍ کښې د دار او دلدار استعمال د علامت په طور کړے دے او هغه ټوله شاعري مجموعي طور په دغه خیال رنګینه ده ـ زه ځاني طور د اجمل منصور د لږ عمر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعرۍ په حقله دا په دعوه سره وایم چې دا ماشوم د حالاتو جبر د وخت نه وړاندې ذهني او شعوري طور بالغ کړے دے چې هغه په داسې ماشوم ژوند کښې دومره ژور فکر لري - حالانکې دا جمل منصور د عمر هلکان فقط د کرکټ یا نورو لوبو شوق لري خو دا نباغلے د پښتو او پښتون وظیفه کوي یو ویښ احساس رسا نظر او پښتون شعور لري - زه د ده شاعرۍ ته الهام وایم ځکه چې په داسې عمر کښې داسې آمد ته نور څه و نبلے شي؟ زه د روایت مطابق د هغه شاعرۍ ته دعا نه کوم د هغه ژوند ته دعا کویم چې خدائے ورله ژوند ورکړي نور به څه به رو ویکي -

نورالبشر نوید

افغان کالونۍ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ذوالجلال"

قبلونکے د هر سوال دے ذوالجلال
بل څوک نهٔ دي ذوالجلال دے ذوالجلال

نهٔ د چانه دے پېدا نهٔ ترې پېدا دي
نهٔ بدلېږي په يو حال دے ذوالجلال
نهٔ په چا باندې ئې کار نهٔ ئې غرض شته
نهٔ سجدو ته مولېوال دے ذوالجلال
هغه خلق په ژوندوني جنتيان دي
چې د چانه هم خوشحال دے ذوالجلال

د منصور د دار په سر به دا اوازوي
سيال ئې نشته دے بې سيال دے ذوالجلال

ماښام مال
نيل چوپال
۱۲-۳-۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دنوي کال سحره»

په پښتونکښې به غیرت، مینه او توان راولي
د رقیب خېلو په محلت کښې به خزان راولي

په ژبه گونگ دې شمه بل که درنه سوال اوکړمه
دنوي کال سحره ماله به جانان راولې

۳۱-۱۲-۹۲

ما ځېگر مال

خېل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د مینې په محفل کښې چې داخل شوم
ایله اوس په انسانانو کښې شامل شوم

داپې مخې اول ماته په ولاړ وو
نن یې زه در کښې ولاړیمه سائل شوم

ستا د مینې نه به زه څنګه لاس واخلم
ستا وفا وه چې د نیا سره واصل شوم

اوس د جانانه کېله اوکړمه جانانه
زه د خپل ارمان په خپله چې قاتل شوم

د منصور په یارانې دې یقین اوشو
د دین په وخت دې جانه را نازل شوم

۹۲ - ۱ - ۳
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ظاهره که په غم بانډې غمجن زماجانان دے
والله ډېر بې وفا او دروغژن زماجانان دے

پرون مُسکے مُسکے وو د رقیب په خوا کښې ناست وو
نن خوا، خوا ته مې کښېني جوړ کړے دمن زماجانان دے

د وخت قافلو راشئ یو تپوس درنه کوو مه
د ستاسو خپګان توب دے که خپجن زماجانان دے

خپل عقل پرې تمام کړم په مطلب ئې پوهه نه شم
او ستاسو نظر په کښې لا بې فن زماجانان دے

منصوره چې ئې کله په غزل کښې نامه واخلم
په دې خبره مانه ګیله من زماجانان دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ یار رضا شهٔ نهٔ زړهٔ صبېږي
هر یو ارمان مې دلته قتلېږي

رولیدل دړ مې په میکده کښې
چې په لمن ئې مونځونه کېږي

دا کوم انصاف دے وه ساقي جانه
څوک ورته ګوري او څوک مستېږي

په دې کښې هم لا ملګري وائي
زړګے کړه صبر چې هر څهٔ کېږي

زړګے مې رو چوي غمونه زور کړي
د نجیب مرګ چې ماته یادېږي

زما په خیالي جوړ لېونے شو
منصور یو ګوټ کښې ځانله ګوډېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ښکلی یار مې په نظر نهٔ راځي
دُنیا دې وا خله چې دلبر نهٔ راځي

ډېر صبر او مې کړو په صبر نهٔ شوه
روژه مې تېره کړه اختر نهٔ راځي

پرون وعده یې د ماځیګر کړې وه
تیرې خورې شوې ماځیګر نهٔ راځي

ساقي و بُل دا ته چې د نته را شه
د مېخانې نه څوک بهر نهٔ راځي

په ذرهٔ غمګین یم بې وصاله دا سې
لکه چې شپې پسې سحر نهٔ راځي

د جانان غم لیونے کړمه منصوره
په ځان د روغو مې باور نهٔ راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي جنتونه به بدل په شونډو
ملائکه خوله ګېنږوه يو ځل په شونډو

رشيد[1] په څېر مجروح[2] په سترګو ډېکې
هيڅ اوښه نه ليکه تکل په شونډو
په تخيل کښې لېونتوب را واخلي
کله چې راشي غزل په شونډو
غاښ مې څکه ګنهګار ښوولي
مانه دے پاتې شيش محل په شونډو
پرون يې ماته وښل ختېل ګناه ده
نن يې شراب څښله بهېدل په شونډو
غونې زېړګ شي په ما ورېښم
اجمل چې خوله بدم د اجمل په شونډو

1- مامون رشيد رشيد   2- مشتاق مجروح يوسفزے

د منت د ساقي جام دے
میخانې ته مې سلام دے

موږ د ژوند په ژرنده دل یو
که کور کران دے خو ناکام دے
دا چې یو سبل پسې ژاړو
دا پښتو ده دا اسلام دے
په ممبر باندې چې ناست دے
هم ساقي دے هم امام دے
دا چې لاس کښې ئې جام دې
بوډا شوے جوړ خیام دے
اریانه چوک کښې زوړند دے
په منصور هاغه الزام دے

یار مقطې نه مخکښې ووې
د پاګل منصور کلام دے

د ښکلي په لټون کښې مې خيالات خواره واره شول
رول که لږ شان کم وو خو اوس زيات خواره واره شول

جانانه ستا دولت، زما غربت او د عشق په لار کښې
شي ګرانه به که د غه تضادات خواره واره شول
وطنه وايه څنګ به مې له تانه زړګی بېخه شي
منکرې چې مې تمول په امارات خواره واره شول
ما وې ياره به يو، يو سوال کوم چې سبا شي
بېګا چې په مازغو کښې مې سوالات خواره واره شول
ما بڼ مې اباسين ته په سلګو کښې داسې ووې
تنها شوم چې تمول ښکلي په سوات خواره واره شول

جانان به يې هم اوري هم به يې وايي په سرو شونډو
منصوره که نړۍ کښې دې ابيات خواره واره شول

پېښه ۲۳-۳-۹۳

خپل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

مانه چې ځان ستا په جمال کښې ورک شي
لکه د ستورې نور هلال کښې ورک شي

تسبې د لاس ونه چې اوغورځېږي
زړه د مستو حورو خیال کښې ورک شي
زما زړګې څه لېونې غوندې دے
یار سره هم په قیل وقال کښې ورک شي
یار مې رقیب ته وئې پروا مه کوه
دا لېونے به پشکال کښې ورک شي
ستا د جلوې د لیدو تاب نه لري
کنه مشین دې په وصال کښې ورک شي

د چا ځنګل ورېل کښې نه دوکېږي
منصور د غوندې زنې خال کښې ورک شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چا زلفې لو یول هم فنکارې ده
د چا شونډې بنکلول هم فنکارې ده

د حسینو ژړول هم فنکارې ده
د حسینو خندول هم فنکارې ده
تش دا نه چې ارمان اووژني فنکار شي
دا خوبونه تښتول هم فنکارې ده

ګوانه دا ګورې د هر چا ریزده نهٔ دي
بلا زړونه دړدول هم فنکارې ده
یا رب ګاه خندا کښې ووئیل منصوره
ستا په شان غزل ویل هم فنکارې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانه د کلي ماځیګر پیا تې شو
هغه منګي هغه کودر پیا تې شو

خنګه منزل ته ذر ور ورسیږم
چې نیمه لاره کښې د سبر پیا تې شو
آخر پښتون یم میلمه خنګه وشرم
د یار غم کور کښې د ځیګر پیا تې شو
اشنا زما د سره کوزنه کړلو
د عشق بیتې مې په سر پیا تې شو
هسې نه خلق پرې خبر شي سبا
ستا د کور څوا کښې مې څادر پیا تې شو

پیا ګل منصور په جانان هرڅه بائله
تش د لفظونو جادوګر پیا تې شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورتلو يم ځو درا تلو نهٔ يمه
ځکه د يار چم ته د تلو نهٔ يمه

رختره پيام کورے په ما را نهٔ شي
لا د اغيارو د سيالو نهٔ يمه

سترګو مې سترګو نه شراب څښلي دي
ساقي عادت دې د پيالو نهٔ يمه

څله مې سورے روس په کټو اولي
روس دې د ذرهٔ نه دوتلو نهٔ يمه

منصوره ما باندې ازمېښت مهٔ کوه
ستا په شان دار ته د ختلو نهٔ يمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس که د وفا سند ري مه وایا
چپ شه بې وفا سند ري مه وایا

یو ځل مې د زړه نه ورو با سلې دے
بس ته د اشنا سند ري مه وایا
دا مې سرمایه ده د دې سترګې ژوند
څه وایې چې دا سند ري مه وایه
غلې شه ساه واخله په تول ګلي کښې
جوړه شوه غوغا سند ري مه وایا
خله مې ماته شه ژبه چاړې شه ده
یاد وې چې زما سند ري مه وایا

نن ګل مخي دا سې وې منصوره چې
تا کړمه رسوا سند ري مه وایا

(c) ketabton.com: The Digital Library

مانه زړګے د سترګو رپ کښې ورک شو
دا لېونے د سترګو رپ کښې ورک شو

زما د کلي ښکلا پاتې نهٔ شوه
ګودر منګے د سترګو رپ کښې ورک شو
چې زما پر ښتو سره رونښتلو
ستا منګے د سترګو رپ کښې ورک شو
بېګاه چې ما پرېنه خُله کېښودله
سُور اننګے د سترګو رپ کښې ورک شو
یاد مې لا ګُل زلفو کښې ایښے نهٔ وو
چې پسرلے د سترګو رپ کښې ورک شو

چې ما منصور د ځانه خوښ ګڼلو
هغه لالے د سترګو رپ کښې ورک شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې دې مهٔ چیچه غاښونو کښې یا ګل به مې کړې
سپوږمۍ مخ پټ نکړې لاسونو کښې یا ګل به مې کړې

کله ز غمېشم ستاخندا د رقیبانو سره
بیا راله مهٔ را څه خوبونو کښې یا ګل به مې کړې
راته په خط کښې د اغیارو ذکر څهٔ له کوې
پردي وطن پردو ښارونو کښې یا ګل به مې کړې
دومره عادت دې کړم جانانه چې کمے رونهٔ کړې
په خپل ستم خپلو ظلمونو کښې یا ګل به مې کړې
زړګیه صبر دې منم خودا زما واوره چې
ګلونه هېرنه کړې دردونو کښې یا ګل به مې کړې

ساقي منصور یمه شراب غواړم خمار غواړمه
راته روبهٔ ماچوؤ جامونو کښې یا ګل به مې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم
"ګل"

ته مې د زړګي ګل يې
ته مې د پټګي ګل يې
مانه ورکېدے نه شې
ته د پسرلي ګل يې

ستا وُنه چنار چنار
ستا ژوندون خُمار خُمار
ستا خندا بهار بهار
زړه زما بيمار بيمار

ته د ليونې ارمان
ته د ليونې ګل يې

خوند دې زلميتوب کوي
خوند مې ليونتوب کوي
زړه په زلفوخوب کوي
سترګې مُسکيتوب کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې دې غوټۍ غوټۍ
یاره ګلابي ګل دې

سرې شونډې انار لرې
ګل ورین رخسار لرې
تور اوربل تار تار لرې
غاړې باندې هار لرې

ما منصور دهوکه نه کړې
وه ګله واقعي ګل ئې
ما نه ورکېدے نه شې
ته د پسرلي ګل ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېچې مې په ښه نه راځي
نوم بې په خله نه راځي

ما درته ووې کنه
مړه هغه نه راځي
هغه معلوم دې ما ته
په نيمه شپه نه راځي
مونږ ه قتل ساندې وايو
مونږ له تپه نه راځي
ياره کله هر څه ووې
ماله غصه نه راځي
پښې به مې ماتې شي خو
ستا په کوڅه نه راځي

منصوره ستا په وړاندې
خدا بښکو کيله نه راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساه

چې دې وینم ویلې کېږم چې دې نه وینم سوزېږم
زه ترکومې په سوزېږم زه ترڅو به ویلې کېږم

زه د ژوند او مرګ په داسې بریدولاړیمه زړګیه
که ساه اخلمه قتلېږم، که ساه نه اخلمه مرکېږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

"حسین جنت"

نن ئې هر یو چوپال سوزي
نن ئې هر ځے ژړېږي
هره پېغله ئې سرتوره
د سر تاج په کټ غورځېږي
د مور پلار په مخ کښې یاره
زوے په سرو وینو لمبېږي
چې د کوره وتې نۀ وه
هغه پېغله سرتورېږي
پښتون ورک پښتون تالاشۀ
د نجیب سنګر ورانېږي
خدایه ولې، خدایه ولې
په مونږ دا ظلمونه کېږي
د دوزخ په سرو لمبو کښې
دا حسین جنت سوزېږي
هر ځائے چغې دي سورې دي
زما هر چوپال ورانېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ګُل د وطن شو خاورې

ګولۍ هاغسې چلېږي

زلمي سره ښار سره کښې

خپل وطن ته واړه کېږي

نه خو ډول شته نه سُرناشته

نه زما پېغلې ګډېږي

د رقیب په ساز شو نو

پښتون هر ځای تالاکېږي

نو خدایه ولې، خدایه ولې

په موږ د ظلمونه کېږي

د دوزخ په سرو لمبو کښې

د حسین جنت سوزېږي

پېښور ۹۷ - ۳ - ۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختونو د ستم په لاس وهلي يو موږ دواړه
حسينو په درد من زړه درد ولي يو موږ دواړه

هر چا زموږ په غم د خوشحالۍ تمبل وهلے
د هر چا په خفگان تل ژړېدلي يو موږ دواړه

ربه بار رو ما د يار د کوڅه پرېښودې نه ده
رقيب که د جانان چم کښې کنځلي يو موږ دواړه

زما ځکښې جانان ته د جانان په ځکښې ما ته
کنځل مه کړه يو بل ته نازولي يو موږ دواړه

تش نوم مو يو شان نه دے په کردار کښې هم يو شان يو
منصوره يار له دربانديې ختلي يو موږ دواړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلقو شراب څښل تا توبې ووېستې
څه که ساقي د مېکدې ووېستې

زه دې خبر نه کړم د والوتلې
څنګه په چل چل کښې دې پښې ووېستې

شيخ چې د ترکو په محفل ورګډ شه
روګوره غاړې نه يې تسبې ووېستې

غربته روک شي دلاسه هغې
راته د لاسونه کړې ووېستې

تا به منصور غوندې په دار وخېژې
که دې جانان نعرې ووېستې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مابڼ

وه د کالام غېږه کښې لوے شوي يه
خوب وينم کۀ تۀ وے چې مابڼ ته ځو

جيب کښې يو پيسه درسره نشته دے
هسې تش په خُله وے چې مابڼ ته ځو

زۀ درسره لار بانې قدم نا خلم
څنګه تۀ لا څۀ وے چې مابڼ ته ځو

څنګه د يخنۍ نه ګوکله شوے ئې
بيا به راته نۀ وے چې مابڼ ته ځو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا وېشل چې په سینه کښې مې ګوګل دے
دا ګوګل نه قتل ګاه ده سُور مقتل دے

ته پرون سیرې کړېوان چې چم ته دا غلے
چا وېشل چې ستا محبوب چا وې پاګل دے
پښتې چې ستړې شوې نو زړه ته ئې وېشل چې
ستا منزل ته زړه لا نور څومره سزل دے
ستا ښائست نو ورځ تر ورځه سپوا کېږي
زما عشق خو د غربت په ژړند ه دل دے
زلمیتوب ته د سرو شونډو ارمان پرېږده
دې ارمان مې ایله اوس اخستے پل دے
دا سپې کس سره په لار بانډې روان یم
چې د حق غو ښتنه کړمه وائي غل دے
د غزل د پېرنخ تک د عوېښ ار څوک دي
د غزل ژوندون په چا بانډې غزل دے
د منصور غونډې په دار څوک زوړند نه شول
د پښتو انه اوس د عشق قانون بدل دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

جټ یمه ساده یم کلیوال یمه
ته د شیش محل زه د چوپال یمه

ټولو ته یو شان ټول راته یو شان دي
ستورے یمه نمر یمه هلال یمه
اوسه پورې چل د وتو سنه راځي
زړه چې اخته کړے په جنجال یمه
اوس مې ماتې اوسنه پوهه شوم
یاره باکمال یې بې کمال یمه
پاڼې مې غیرت د تاریخ ډکې کړې
نر یمه پښتون یمه ننګیال یمه
سر ببر، ګړوات سیرې پښې اسلې پښې
ستا مینه کښې داسې په بد حال یمه

اوکړه ما منصور باندې زمینت ګله
ستا د یاره دار باندې خوشحال یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوے کال دې مبارک شه

اوس په تلو کښې راغورځېږي
قدم اخلي ورتاوېږي!
د جانان وېښته سپينېږي
کال په کال چې بوډا کيږي
زه به خندا ورته ووايم
نوے کال دې مبارک شه

د ګوسنه ماشومانے
دا چې وسه دا خوارانے
چې دوديه پسې ژړيږي
چې ئې خُله نه را تولېږي
زه به خندا ورته ووايم
نوے کال دې مبارک شه

چې پالش پالش نعرې کړي
ماله زړه زړې زړې کړي
په مخ اوښکې ئې بهيږي
د چا زړه پرې نه خوږيږي
زه به خندا ورته ووايم
نوے کال دې مبارک شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا نرۍ نرۍ چاچې ږي
دا ورځې ورځې پاڅې ږي
د یخنۍ نه چې د پښې ږي
په جاموکښې نه پټېږي

زه به خندګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

دا چې ناست دے په بازارکښې
تولې خبرې په لویه لار کښې
څوک د دهٔ په حال خبرېږي
چې په دهٔ به څهٔ تېرېږي

زه به خندګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

نوے کال چې را روان دے
دې کښې مانه یار روان دے
یار چې مانه جدا کېږي
ورپسې مې زړهٔ خوږېږي

زه به خندګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

د منصور زړګے پاګل دے
د چا مینه کښې ګهائل دے
دم درود پرې نهٔ چلېږي
چې په یار پسې دردېږي

زه به خندګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې مې زړګي ته رانژدې جانان دے
په شانتې سپین د فالودې جانان دے

زړګیه بس که دومره مهٔ خوبېږه
غمبن کښې د لېږې شان مودې جانان دے

چې دې د زړهٔ درځ طبیب نهٔ شولو
زما په خیالې بې فائدې جانان دے

پرون ېې ماته وښېل را سبه شمه
نن شوه معلومه بې وعدې جانان دے

منصوره داسې ساقي جانان ووښېل!
مُلا د نحوارې عقیدې جانان دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ مستي مې راوستلې شي بهار کښې
د زړه کې وينې به اوښولم ګلزار کښې

ستمګره ياره کله به لا درومې!
تور د سترګو مې سپين يې انتظار کښې

شهزادګۍ د شپې غوندې په ما خبره کړې
د يوسف پشان به حال شوم کوهسار کښې

کهٔ زمونږ کلي کښې داسې محل نشته
چا سپيا کې دې تيلې ستاسو ښار کښې

ما ته يو دې ليونے يمه منصور يم
فرق نهٔ کوم په دار او په دلدار کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چپ به شم زړګیه اوس به څه وایم
چا چا ته حالونه به د زړه وایم

بیا جوړې رقیبو لمسولې دے
یار باندې مې بد لګي که ښه وایم

زه چې ستا غمونو لار کښې پرېښودم
اوس به څله چاته پښتانه وایم

سرې وینې روانې مې د زړې شي
چاته چې داستان د بېلتانه وایم

څوک چې پردي زړه کښې خبرې کړي
زه منصور هغو خلقو ته مړه وایم

بیا به ولیکم رنګین غوندې غزل سپرلیه
زموږ په سیمه باندې بیا راشه یو ځل سپرلیه

ستا په ورتګ باندې محفل چې سپېره شوی و ټول
راشه روښانه که نن بیا هغه محفل سپرلیه

که وي ساقي، که جام، جانان وي بې له تا سپرلیه
والله چې نه کوي قرار پکښې ګوګل سپرلیه

په کوم محل کمو ماښو کښې چې ستا هوانه لګي
خاورې دې شي هغه ماڼۍ هغه محل سپرلیه

پرون رببار چې راله ستا د راتلو زېرې راکړو
لا یم تر روسه په انتظار باندې رحمل سپرلیه

د آزادۍ په ورځ   ښته   ۱۴-۸-۹۳   سحر مال خیل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

هله پوهے به رقیب په چل ووول شي
چې داخل زما جانانه په مقتل شي

تا ته هله به د بل احوال معلوم شي
چې سورے د ننه په کوګل شي

اے صابره ته به څنګه صبر اوکړې
چې په تهٔ تو، تهٔ تو کښې يې د زړهٔ غل شي

مُلا جانه تا ته هم به جنت هېر شي
که اودهٔ چرې ته د ښکلي په څنګل شي

تهٔ اجمل پوره اجمل نهٔ يې اجمله
تهٔ اجمل به هله شي چې سم اجمل شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ منصور يمه زړهٔ ملال يمه د ترکو
هم په طمع د وصال يمه د ترکو

عاشقي کښي به څوک کوم يو سوال وکړي
زهٔ منز سنگے د هر سوال يمه د ترکو

دُنياوي کار سانه نهٔ کېږي يارانو
چې نښتے په جنجال يمه د ترکو

چې په مخ يې د ويښتو خطونه راشي
د پر خنده په دغي حال يمه د ترکو

دا چې ما اجمل د ځان په خوا کښي کښېنه
محتاجے او کليوال يمه د ترکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړګے غوړي لالا غوټۍ مړوتني اوسېدل
نور نهٔ کښېني زمانه ربادوکښي اوسېدل

پرواه مهٔ کړه زړګیه کهٔ دا سخته پتا راغله
حسرت مي دے دیدار تورو لمحو کښي اوسېدل
روکښېږه ملاجانه نور دي نهٔ زوروه وعظونه
د یار سره کوم به مېکده کښي اوسېدل
لږ ترس په ما اوکړه غنم رنګیه جانانه
ترخو به زهٔ کوم ستا په کوڅو کښي اوسېدل
مظلوم باندي چي ظلم ته غیرت وائي ملګرو
خُم نور نهٔ کوم دلته پښتنو کښي اوسېدل

منصوره لیونیه ځان په یار باندي قربان کړه
کهٔ غواړي د منصور په شان زړکوټه اوسېدل

یادګیرنه: دا غزل ما د ټي وي پروډیوسر مسعود شاه صیب
طرخه : اے عشقه زړهٔ مي خوښ کړل په سوموکښي اوسېدل په طرخه
لیکلے دو - نیټه ۱۹۹۴ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کښېني دا سي بل چي ځان له يار کړم
ستانه نهٔ شم صبر پړ لے ځان به خوار کړم

دا زما کم عقلتوب نهٔ دے نو رڅهٔ دي
ښکلے يار مي تل تېښ باسي زهٔ اعتبار کړم
رنګ مي زېړ وي ښېني مي رپي په بدحال يم
ستا په وړاندې ګل مخيه چې ګفتار کړم
چي يوځل وائي زما نامه وا غږلي
لږ نے يمه بيا هم دلدار دلدار کړم
پرون تهٔ هم زما مل وې ماسره وې
فتوىٰ کړه نن دې ولې ګنهګار کړم

منصور دې بانډې خو شحال يم تهٔ کړم نهٔ يې
چي نړۍ کښې دې د ښکلو توبه ګار کړم !

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه پیکه غونده کښې شپه ده
څو یارخوا کښې دے څوبه ده

ستا د زړه نه به اوسه ځي
زما مینه پښتنه ده !!
ځم ورځم دیوې بلو مه
ستا فرقت کښې شوګیره ده
زما خُله کښې د یار نوم دے
رود شینخ پیه خُله توبه ده
زندګي زمونږه څه ده
یوغزل دے یوټپه ده

یاردي رانه کړلو ربه
د منصور دغه ګیله ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے زما زړهٔ زما ځیګره څهٔ شوې
زما د زړهٔ نه ناخبره څهٔ شوې

زهٔ خو ژړوند ے یم ستا د مینې په نوم
د پیاکې مینې نه منکره څهٔ شوې
په هغې لوریه ورځ به اورکښې سوزې
وه د مونځونو سوداګره څهٔ شوې
صبا به ځه ځائے کښې د اپیخې آودم
اخر د لفظونو جادوګره څهٔ شوې
ښشته دے پیغلې نهٔ منګې په ترخ کښې
زما د خوار کلي ګودره څهٔ شوې

چې دې زما په زړګي لوبې کړلې
وائی منصور چې ستمګره څهٔ شوې

میاشتنی لیکوال
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ بیا څهٔ کوم د روم و شام ښکلي
څوا کښې چې مې وي د بټګرام ښکلي

چې موټره چا سره یاري نهٔ کړي
دا سې اموخته شول د اسلام ښکلي

ما سره که تا یاري پالـلې وه
اوس به په دنیا نهٔ وو بدنام ښکلي

مونږ څو په کنځلو کښې هم نهٔ یادېٔ
نور څو کوي هر چاته سلام ښکلي

دا چې وعده اوکړي بیا ئې ماته کړي
دا منصوره دے زما د قام ښکلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زما ژوند"

زمانه نور زما د محبت پښتنه مه کړئ
پتنګ په شان مې سوزېږي وکښې مې ژوندون دے

رقیبه که هر څه او کړې صبر ولے مې ترې نه شي
ددې کوڅو ملنګ یم د دې کوڅو کښې مې ژوندون دے

زما د لېونتوب به درته څه اووېم جانانه
نه مړو کښې حسابېږم نه ژوندو کښې مې ژوندون دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه یې شم چې ورکولے هغه شے غواړي
مانه مې زړګے د چا زړګے غواړي

اوس به ښځه په نره مزدوري کوم
ګل چې اوسېدو له کورکے غواړي
دا ستا په دولت ستا په محل نه ده
مینه صفا زړه صفا تندے غواړي
وینه د زړګي دې پرېښه اوشیندې
څوک چې په خپل ګلي کښې سپرلے غواړي
څنګ به یارانه ورسره اوپالم
هر ماښام چې خوله کښې انګے غواړي
سل ځله مې اوباسه د زړه نه خو
نه صبرېږي بیا هغه سرے غواړي

ژوندې ورله ټول خاورې ایرې کړلو
اوګوره منصورته بیا هغې غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په یاری کښې بلا زړونو لمبې واخستلې
د بلا خلقو ایمانونو لمبې واخستلې

ځان ته په کمه خوله مالیار وائي زه بوے نه شوم
چې دې گلزار کښې سروگلونو لمبې واخستلې
ته د خیل محل خپلې ماڼۍ کښې څنګ خوشحاله وسې
زمونږ د خوارو گریوانونو لمبې واخستلې
په تاسو هیڅ نه کړي اثر د نیا ربې درده خلقه
زمه کابل کښې چوپالونو لمبې واخستلې
مخ په نقاب کښې پټوه ناترسه ظلم مه کړه
ستا په لیدو نخو نظرونو لمبې واخستلې
ستا د وصال په طمعه طمع په ماڅه رونه شول
په ژوبل زړه کښې بړهونو لمبې واخستلې
چرته به ناستې وي قیصې د درخانۍ به کوي
کولبه بړتې دې تنورونو لمبې واخستلې

عجیبه کار دے چې په تا هډو اثر نه کوي
د منصور آه سره دارونو لمبې واخستلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څومره ساده توب کښې دې هوښیار کړمه
ګُله! تا د ښکلو توبه ګار کړمه

راشه چې نن دا خبره پېښه کړو
زهٔ به دې ترکمې انتظار کړمه
ماته جوړه دپاسه پاګل نشته دے
تل په غنم رنګو چې اعتبار کړمه
کمه بې رُخي ئې درته اوستایُم
کم، کم ستمونه به ئې شمار کړمه

ماته ئې خپل ګناه په ګوته نهٔ کړلو
زهٔ منصور ئې بې ګناه په دار کړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهنے یم ماپرې کړے اعتماد دے
خبر نهٔ وم چې بُلبُل نهٔ دے صیاد دے

بې له تا نه سکه کور بغیر د مورہ
ستا په سرخوځې د زړهٔ چو پال آباد دے
زهٔ چې ستا کوڅې ته راشم په قرار شي
ویر ژړلے زړهٔ مې هر ځائے کښې ناښاد دے
چې دا نهٔ وي پښتو څهٔ پښتانهٔ څهٔ کا
پښتنو کښې خو د کار شے اتحاد دے
هیڅ اثر پرې زما آه و فغان نهٔ کړي
زما مخکښې زما چیل اشنا شیداد دے

وه رېباره نن پاګل منصور ته وایه
ستا د لاسه مې ژوندون تباه برباد دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخر به شي په خپلو کړو پښېمانې قاتلانې
ترڅو به ارمان وړني قاتلانې، قاتلانې

نازونه قاتلان او ادا گانې قاتلانې
ژوند ے ارمان مې وړني خندا گانې قاتلانې

منت درته کوم گورے له مانه لړي نه شي
زړگے مې خوښوي ستاسو پېشانې قاتلانې

اثر پر بسته گلا به زما آه فغان نه کړي
بوځي مې قتل گاه ته بې ايمانې قاتلانې

منصور د دار په سر چغې وهي او وايي واي
د دې نه سېوا نشته سزا گانې قاتلانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نادان زړګي مي ستا دیدار غواړي
بیا سوزېدهٔ په سُور انګار غواړي

مُلا صیب شایه دم درود روښایه
نیسل د تورو زلفو مار غواړي

سترګي یو څهٔ وزړګي بل څهٔ وائي
زړګي قرار سترګي خُمار غواړي

په غوښتو نه په رخستو به کېږي
څوک چي په خپل کورکښې اختیار غواړي

لږ ورته اوګوري رسئ په غاړه
منصور د دار په سر دلدار غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دزړه په کور کښې مې لټولې ګله چرته کښې وې
ما دخپل درد سندرګوټې ګله چرته کښې وې

ستا په سروایه ما د کوم ازمېښت نه تېښته کړې
دنیا مې نه ته مې خپلولې ګله چرته کښې وې
ټیکه بنګړي پانزیب مې واچول وربل مې نخورشو
ماته راستولې وې همزولې ګله چرته کښې وې
قسم د مینې په پاکیزه مقدسه نامه
ما په قدم، قدم یادولې ګله چرته کښې وې
زړه بیونے ووم د وفا په مطلب څه پوهېدم
جا مې ستاکوڅه کښې شولې ګله چرته کښې وې

منصوره پرېښن ده دېوې خبرې راکړه ځواب
چې په ما يې خاورې امبارولې ګله چرته کښې وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چې نهٔ دې درځي څواله غټې سرې دے
ځوار زړګیه جوړې ستا خو بڼ شوے دے "دے"

د جانان مخ ګلستان بڼه ټې ؤ ازغي دي
د ګلاب په شان ټې یو یو اننګے دے

پښتون یاره د دې خبرې مهٔ کره
وخت په منډه رانه زغلي ګرځندے دے

څهٔ کهٔ عمرې اوویا کلونه تېر شهٔ
لا څو فکر د بزمي بابا زلمے دے

زما بدې شي او څوا څه مې کېږي
دا منصور څو عجیبه شان لیونے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

سنګرو بس کړئ د وفا سندرې څله وائ
د لته د مینې او ښکلا سندرې څله وائ

زه خو زړه ستړے یم یارانو په قلار مې پرېږدئ
ماته د جام او د مینا سندرې څله وائ

په داسې رنځ باندې اخته یم چې طبیب جانان دے
د درد، پرهېز او مسیحا سندرې څله وائ

رندانو نوش کړئ سر مې خوږ مازغه مې مه خوږوئ
خمار، خمار یم د اشنا سندرې څله وائ

زما په ژوند چې منصور نوم په تاسو ښه نه لګید
زما په مرګ باندې زما سندرې څله وائ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غنم رنګې دې که تور دې او که سپین دې
ماته څه یو د یوسف پشان حسین دې

دا زموږ د باغ غوټۍ په فریب وژني
د مالیار لباس کښې راغلو ګل چین دې
څۀ پرون خو باران لا روه کښتې کړې
اې ربه باره نن به راشي اسمان شین دې
خاورې ژوند کښې د مستۍ سندرې وایم
دا سبق راته ښودلے اباسین دے
ما پرون وښېل چې نوم به مې ترې هېر شي
لا تر اوسه ورته یاد دے یار زهین دے

د اشنا د خلې کنځل ته چرته رسي
که غزل د منصور څومره رنګین دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانان په ستر شو د کوره بهرنهٔ را وځي
که د رقیبو د پېغوره بهرنهٔ را وځي!

ستا اواز پېژني پېښې د ملنګۍ مهٔ کوه
روک شه رقیبه سپکه سپوره بهرنهٔ را وځي
د ښار ماښځه د لوګو ډک بازار زمانه لګي
هغه د ښار د لوګو شوره بهرنهٔ را وځي
زما مثال لکه د مرۍ دې د یار مینه کښې
سرې په خپله د خپل کوره بهرنهٔ را وځي
دا یوویشتمه صدۍ څهٔ که دوه ویشتمه راشي
خو پښتنه ګورې سرتوره بهرنهٔ را وځي

ساقي ووېل چې دا منصور راته پاګل ښکارېږي
په رضا څهٔ کوي په زوره بهرنهٔ را وځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم مې ارمانونه ستا کاته وژني
هم مې ستا قاتلې سترګې زړه وژني

خدای خبر په روي بانډې چا څه اوکړل
کوره پښتنو ته پښتانه وژني
تا چې مې یادونه زړه کښې ووژل
کوم پښتون په کور میلمانه وژني
تا که د زړه راز ووے په دار شولے
ما به هم د یار په طرف تله وژني
تا ته ګناه نشته دے پروا مه کړه
ما څو دا خپل زړه دا خپل ماز غه وژني

څه کنه هغه څو انا الحق ووې
ما څه کړي ما منصور په څه وژني

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سمن"

د انور سید چراغ لوړ

خدائے دې لویه کړه بلبلې
مور او پلار ته نازولې
د طارق په مینه مستې!
د بخښو د زړهٔ غندلې!
د بابا په ځنګېنې ته هم
فرښتو نه ځنې ښکلې
کاش کهٔ ستا په شانتې ګل هم
زما کور کښې اوسېدلے
اے روبرې اے نازنینې!
اے سمن اے ګل رنګینې
تهٔ په خپله یې ښکلې پېښه
بیا جامې مهٔ اچوه سپینې
د بابې د زړهٔ قرار یې
د انور د بدن وینې
کاش کهٔ ستا په شانتې ګل هم
زما کور کښې اوسېدلے

(c) ketabton.com: The Digital Library

بخښو تا ته خوشحالېږي

څراغ ستا نه چاپېرېږي
ګلان ستا په خوا کښې خاندي
سپرلی ستا څرګندېږي
اے ستمن دهر چا زړه کښې

بس دا یو حسرت وسېږي

کاش که ستا پښانتې ګل هم
زما کور کښې روسېدلے

ته یو ګل یوه غوټۍ یې

یو حسینه لوښکۍ یې

د حسینو نه حسینه

د رنګ کلي شهزادګۍ یې

ستا خندا سره سپرلے شي

څه عجیبه بنا پېرۍ یې
کاش که ستا پښانتې ګل هم
زما کور کښې روسېدلے

اے زما د زړه مسګرې

اے ستمن اے جادوګرې

ستا تصویر د مینې جوړ که

اے د مینې انځورګرې

ستا منصور په تا قربان شه

اے دو نېږي اے جادوګرې

کاش که ستا پښانتې ګل هم

زما کور کښې روسېدلے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي ښوابۍ ښوابۍ مې د قیصي خلق
څه رنګ دي لاستا د ښادېږي خلق

تاچي مې ریښې ریښې کړیوان ګنډه
وو په تماشه ټول د محلې خلق
ته چي ماسره په څنګ کښېنې او درېږې
یم حیران په څه اخلي لمبې خلق
یو رقیب خونه دے چي به یوے شي
څنګ به پوهوم دې د کوڅې خلق
یو ارمان مې دوي له پوره نه کړلو
څله کړي خدایا نو ته سجدې خلق
دا راته د حورونه ښوابۍ دي زیات
دا زما د ګلي بې اسرې خلق

مرګ نه د منصور روستو به او کوري
هر ځائے کښېنې ے او ستائي نغمې خلق

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت تېرېږي نه خپل کور کښې په ترخې خُلې
شي تمام جهان خوږ لې په خوږې خُلې

هر یو کس به ستا د ظلم مخ نیوے کړي
وه ظالمه ته به چا چاله تړې خُلې
آه زړګیه تار بښتیاوې زه پیاګل وم
بې دستوره نه سمېږي داکړې خُلې
د انصاف طمع به څنګه تربنه او کړو
چا چې کړې زموږ په وینو باندې سرې خُلې
زه د لادو بادو پرېوتم زړه مست دے
نه هېرېږي مې سرې شونډې او دومې خُلې

چې بناسته ګلاب مستي کړي زړه کښې وایم
کاش چې بښکل یې کړم منصوره په دې خُلې خُلې

"لږ شانتې صبر اوکړه"

نن تور کارغه چې د بلئ د پاسه کان کان کول
نن چې سترګې مې خوږې لے د دُرشل د پاسه
ما ته څه پته وه جانانه چې به ته را درومې
ما خو نه سر دے ګومنځ کړے نه مې لاس وینځلي
زه خو لا ها غسې د بوال باندې څوپیا کې تیم
خوږه جانانه د وفا په خاطر صبر اوکړه !!
ته ورشه کښېنه د چنار لاندې شپېلئ غږوه
زه به جامې اووینځم ځان له به ګمخې اوکړمه
ته په شپېلۍ کښې غږوه مې د ښائست سندرې

زه به غویان بېتې ته بوځمه ګیا به اوکړم
ته راپسې روستو چوکه په لاس رامنډې وهه
په شنو واښو کښې به اوده شوغوان به موږ اوتړو
ته به شپېلئ غږوې زه به دې ستائم ټپو کښې
خو
لږ شانتې صبر اوکړه دا سوپیا کې بره کښېږدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیڅ پوهه نهٔ شوم خوار نصیب دې راله څله راکړو
خوار خودي کړم ذهن ادیب دې راله څله راکړو

چې دې مئین کړم ستا مننه خو تپوس کنوُ مه
په محبت کښې د رقیب دې راله څله راکړو
بېګا د مونځ نه پس یو خان دُعا کښې داسې ووې
شاهي وطن کښې د غریب دې راله څله راکړو
هم مې ارمان قتلوي هم مې پرهرونه چیړي
قاتل جانان، هوښیار طبیب دې راله څله راکړو
دلته شراب او څښم کهٔ واورم د خطیب خبرې
خدایا یو ځائے شراب خطیب دې راله څله راکړو

مُلا کړي ناسته د رقیبو په ټولي کښې ربه
منصور حیران یمه حبیب دې راله څله راکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

که ستا خوښ نه يم ستا د غم خوښ يمه
بغېرلتا د ټول عالم خوښ يمه

ستا په سر هر چاله بنېګړه کوم
څکه خو زه دې د ټول چم خوښ يمه

مانه بغېر په چا ستم نه کوي
خو زه ئې هم په دې ستم خوښ يمه

قسم دې کړې مانه نه جارو ځي
غربته زه دې جوړې سم خوښ يمه

پڅې د رقيب په سر څخه وېلے نه شم
منصوره څکه د صنم خوښ يمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

قتل یې کړم خو قاتلانې نهٔ شوې
سترګې په خپلو کړو پښېمانې نهٔ شوې

چې د هغهٔ نه مې ځان او نغاړلو
ښې پرغنړو پله روانې نهٔ شوې
زړهٔ مې بوړا شهٔ نظر کارپرښودهٔ
مراوې د ښکلې اداګانې نهٔ شوې
ما هر قدم ستا د قدم پښان کړو
افسوس دے تهٔ زما پښانې نهٔ شوې
ژندګې څهٔ کوې ځوانې ختمه شوه
ختمې دې یاره سزاګانې نهٔ شوې

منصوره هسې دې ځان روباسلو
د محبت لارې روښانې نهٔ شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بنسکې مې په مخ باندې راماتې شوې
ته چې د وفا لاره کښې پیاتې شوې

اوس به د مُلا د خوانه پاسمه
بیا د محبت سندرې زیاتې شوې

ما چې پېکښې خاورې په سرنوستې وې
نن هغه کوڅې زمانه پاتې شوې

نه پڅلا کېدلو نحو مجبوره شو
او بنسکې چې اشناته ننواتې شوې

کړې منصور خبرې د رقیب دچم
حُکه ئې حوصلې د زړهٔ میراتې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ ګنهګار يم ما ګناه کړې ده
چې مې ګل رنګ سره وفا کړې ده

زهٔ د هر چا په غم سلګۍ وهم
هر چا زما په غم خندا کړې ده

ما ته يې خبرې د ځوانۍ مرګ کړې دي
ما ورته تول عمر دعا کړې ده

اوس راله سر باندې لاسونه راښکي
چا چې زمونږ د سر سودا کړې ده

څنګه په دار يې خېژوي اوګنه
منصور خو هاغه ګناه بيا کړې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړګے مې نۀ لګي د بياره اوس په دې کلي کښې
زړګے به څۀ ولګي نشته دے زړګے کلي کښې

چې ستا د ښار په دروازو باندې نه شومه
ما نه شو پاتې هغه شور هغه منګے کلي کښې
يار ته سلام نه پس د بياره درسي ووايه چې
بغير له تا نه ايسار بېنيي نه سپرلے کلي کښې
ستا انتظار باندې به ژوند ستا په کوڅه کښې تېر کړم
زمانه نۀ دے پاتې هېڅ پوله پېتې کلي کښې
صبا په لوے سفر روان يم مروره ياره
او ګڼه دا مې اخري ماښېګرے کلي کښې

زما يقين دے څکه نۀ درځم منصوره ياره
د يار غمونه به مې زړ کړي لېونے کلي کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د سرو شونډو ارمان به مې پاګل کړي
ډېره زړه چې نادان به مې پاګل کړي

څکه نهٔ د رحم اشنا زما يقين دے
ستا د کلي ماشومان به مې پاګل کړي

زهٔ بے څښکه پوهوم نهٔ پوهېږي
دا ساده باده جانان به مې پاګل کړي

بس په دهٔ باندې هم روڅښنه چې نشه شي
ساقي جانه مُلاجان به مې پاګل کړي

څهٔ پاګل زړګي پاګل کړمه منصوره
څهٔ چې مخې د جهان به مې پاګل کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ شاعریم د ښائستونو طلب گار یم
د سپرلي او سرو گلونو طلب گار یم

زهٔ په ځوانه ځوانۍ دَل کړم د وخت ژرندې
خو زهٔ اوس هم د جامونو طلب گار یم
د رقیب سره جنګونه مې یادېږي
ستا د مینې د جنګونو طلب گار یم
چې مدام را سره ستا په ځائے یو ځائے وي
ستا د یاد ستا د غمونو طلب گار یم
تورو زلفو دې ژوندون را له ایرې کړو
ستا د شونډو د سرونو طلب گار یم
ما رو تا چې پکښې یو وو کهٔ هغه وي
زهٔ په ویښه د خوبونو طلب گار یم

پروا مهٔ کوه رقیبه یو ځل نهٔ دے
زهٔ منصور یم د دارونو طلب گار یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نکه ماشوم چې بڼاریه کښې ورک شي
د اسې مې زړه ستا ننداره کښې ورک شي

چې د ګل مخې مخ ښته او ګـور مـه
زما دړد وـنه په سینه کښې ورک شي
چې ستا د زلفو په ځنګل کښې ورک شم
نکه مېلمه چې توره شپه کښې ورک شي
مونږه چې او ښنو ، پـله خود کښې راشو
زاهـد چې او ښي مېخانه کښې ورک شي
بیا ورسره تاله وفـانه بنـاځي
زما رقیب چې ستا کوڅه کښې ورک شي
د نوي دور د یاربـه څـه اووایم
راحت کښې راشي په غوبمه کښې ورک شي

د منصور یار به څو په زړه کښې وي ستا
خلې چې زور شي مقبره کښې ورک شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورک نهٔ شي

ګل د دوارو سترګو تور که چې ورک نهٔ شي
یا ئې ګُل غوندې سمسور که چې ورک نهٔ شي

په صحرا باندې روان ئې د یار غم دې
یا سندره که یا شور که چې ورک نهٔ شي

وه ربباره دا زما دا شناکور دے
ورته دوه سترګې څلور که چې ورک نهٔ شي

زړهٔ وی خبر کهٔ هر څهٔ ورک شول پروا نشته
د یار غم په اوښو سور که چې ورک نشي

چې دې د سپینې مینې تور وانخلي
زړهٔ به مې ستا په زړهٔ کښې کور وانخلي

پام کوه سترګو له زور مهٔ ورکوه
د زړهٔ د دنیا مې چرته زور وانخلي

ددهٔ په مړ وجود به څهٔ تښر بڼي
چې یې قدم په خوا د کور وانخلي

د لستې به ښنګ غریب په خېټه موړ شي
چا نه روټۍ چې قرض پور وانخلي

د نوي دور ښکلي به خپل دې کړي خو
ستا په سر هیڅرې به تور وانخلي

بیا خو منصور نهٔ دے دروغ به وایي
ګل نه چې پیاني خله په زور وانخلي

په کومه خُله به ځان ته وایي منصور
چې ستا په مینه کښې پېغور وانخلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یار ښیینه خُله منه ده
زما مینه هم رښنه ده

د بوسې سوال مې ترې اوکړو
یا غږ نهٔ کړي یا کڼه ده

ما به غرق ما به تباه کړي
چې عادت په چیښنه ده

یو ماښ ته ختې نهٔ شي
بل دې یو یو سړ ښنه ده

ستا د زلفو د باد وړاندې
د منصور مینه ښنه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه په کور کښې یار ساتم خو لیونے نه ساتم
صفا ئې وو سټل چې نور په زړه کښې دے نه ساتم

بغیر د یاره چې په ما باندې د ځانه ګران دے
رقیبه زه د زړه په کور کښې بل سړے نه ساتم

د جانان کوڅو کوڅو بربنډو سره ورنه ځغلي
د دې د یرې نه په پوزه ښخکے نه ساتم

تا سره مینه کوم مینه درنه غواړم ګله
د زړه په دښته کښې د بغض بُزغلے نه ساتم

ما د منصور نه چل زده کړے دے غرور نه کوم
تندے مې روڼ وي چا ته وران ویجاړ تندے نه ساتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهٔ زما په نوم شرمېږې زهٔ خو ستا په نوم بدنام یم
دا سې هېر به دې کړم کله، څنګه تا ته چې ګمنام یم

زما ځان کښې د ذرهٔ سره دا عادت چې شانه خوښ دے
چې د ښکلو صفت کېږي ورته ناست په احترام یم

ساقي نیست دې راته خراب دے کهٔ روبو کښې نشه نشته
څنګ چې ومه په یو څاڅکي ساقي هاغسې په جام یم

ستا د مینې پرمخ تګ دے په مزه سره روان یم
هر قدم ټکرې خورمه، غورځېدلے ګام په ګام یم

نهٔ منصور خفه کومه نهٔ جانان نه صبر بسے شم
سحر تا ته په سجده یم د اشنا چم کښې مابنام یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې مانه نهٔ هېرېږي لا تر اوسه
په زړګي مې راورېږي لا تر اوسه

ځواني ختمه پټ پټو نهٔ ختم نهٔ شو
زما یار مانه پټېږي لا تر اوسه

پوره کال تر منځه تېر شو ځلا نهٔ شو
خوا کښې غلې مې تېرېږي لا تر اوسه

محبت کښې د وصال پښتنه مې کړه
ارمانونه مې قتلېږي لا تر اوسه

دے
یم حېران چې منصور روغ دے که پاګل
بې وفا پسې ژړېږي لا تر اوسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دړد چې دچا ګوګل ته ونهٔ رسي
هغه به ستا وربل ته ونهٔ رسي

چې خپلې پښې ځان پسې خپله راښکي
چرې به نېد منزل ته ونهٔ رسي
رووايه ماله به خوب څنګه راشي
سر چې مې ستا څنګل ته ونهٔ رسي
هغه به څهٔ سړوي کم عقله ياره
چې ستا په نوم مقتل ته ونهٔ رسي
شرط پرې کېږو رشنا زما غزل چې
ستا دې خپلې کنځل ته ونهٔ رسي

مړ به شي ستا د محبت نکات چې
ستا لېوني اجمل ته ونهٔ رسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان به نخیله د ایرو غوندې ایرې کړې
وه زړ ګیه چې د ښکلو تذکرې کړې

په آسمان باندې ورېځې راخورې شوې
که حسین په سپین جبین زلفې خورې کړې

ځکه اوس د غنم رنګونه کښې کړم
د جهان ښکلو رشتې راسره پرې کړې

چې په ښکلو پسې ګرځې ښکلې غواړې
لېونیه مابه زر، ذرې ذرې کړې

ملا وصیل شاید د ابل منصور په دار کړي
چې جماعت کښې مې صنم، صنم نعرې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هاغه زوړ اشنادي يم"

څنګه روس مې پېژني
ښه په غور راوګوره

هغه زوړ اشنادي يم
موږ چې پټ پټونې کړو

تانه چې ورک شوې وم
مانه چې ورک شوې وې

روس دې خيال کښې راغلمه
ستا جوړې ياد ېږي نه

هاغه د روژو مابنام!
موږ چې الله هو به وې
بره د ججرې په ګټ
موږ دواړه چې ناست به وو

څنګه روس څه پوهر شوې
روس درته درياد شومه

پاسه را ترغاړه شه
وه مانه روک شوې يه

هاغه زوړ اشنا دې يم
هاغه زوړ اشنا دې يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

قابل

چې د چا زړهٔ ورته زړګے نهٔ ښکاري
هغه سړے د سوزېدو قابل دے

چې هر يو ښکلي پسې ځے، ځے کېږي
زما زړګے د سوزېدو قابل دے

اناالحق

يو ويشتمه کهٔ يُ کهٔ هم انا الحق ووې
په قسم چې به يُ چټ خلق په دار کړي

منصور هاغه منصور نهٔ دے لېونيه
چې بے ستا غونده کښې جټ خلق په دار کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلیا شوم نهٔ کړم سنګ، مني روکنه
ماپه خپل ځان پتنګ، مني روکنه

بغیږ له تانه څنګه وه جانانه
د زړهٔ محفل مې رنګ مني روکنه
چې ستا کوڅه پرې ګل ورینه شوله
زما د ویني رنګ، مني اوکنه
ماپه دهلي هم باچاهي کړې ده
زما د تورې شرنګ مني او کنه
چې را کوزادشوم یارخنداکښې وویې
څنګه دسترګو جنګ مني اوکهٔ نه
بې پښتو کس مولار کښي څنګ پرېښوهٔ
زموږ پښتو او ننګ مني اوکهٔ نه

دا خو مني چې زهٔ منصور ملنګ یم
په ځان زما قلنګ مني اوکه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوطن په نوم

وطنه ستا د دنګو غرونو نه زار که
ستا د صحرا ستا ځنګلونو نه زار که
ستا د وګړو سپینو زړونو زار که
ستا د زلمو د همتونو نه زار که
له تا لوګے له تا قربان وطنه
په ما دهر وطن نه ګران وطنه

زهٔ ستا په خاوره زېږېدلے یمه
زهٔ ستا په خاوره لوېېدلے یمه
ستا په نوم هر چا پېژندلے یمه
تا په قدم قدم کتلے یمه
وطنه
مونږ یو په تا باندې ودان
همېش دې ستا وي ګلستان وطنه

زهٔ ستا صحرا په لندن نهٔ ورکوم
خېبر په ملک د دښمن نهٔ ورکوم
زهٔ ستا کوڅه په ګلشن نهٔ ورکوم
ښېڅے د بل په وطن نهٔ ورکوم
رسوم بېرغ دې تر اسمان وطنه
او چت دې ستا وي مدام شان وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا هره لاره امریکه دد ماته
د جنت لار خو ستا کوڅه ده ماته
چې هره ژبه دې خوږه ده ماته
د رقیب څکه ستر که سره ده ماته

سنده او بلوچ، پنجاب افغان وطنه
ماته دې ټول رونه یو شان وطنه

که ستا تور غر دے که بولان دے
که تاتره که کوهستان دے
که ستا شندور که ستا بولان دے
ماته خو ټول یو پاکستان دے

لتا لوګے به کړم چیل ځان وطنه
اے د اقبال خوشحال رحمن وطنه

ستا په نوم هر ځائے کښې مسرور یم
تا ته معلوم یمه مبا څور یم
په تا بائلمه سر منصور یم
ټوله نړی کښې مشهور یم
زما خو دغه دے ارمان وطنه
چې دې ناوینښ کړمه ځوانان وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خپله باندې خپل کور کړلو وران زما زړګي
پېدا نهٔ کړو د يار زړهٔ کښې مکان زما زړګي

ملګرو په خوبونو، په خيالونو کښې مدام
ښکل کړې د جهان واړه خوبان زما زړګي
ديدن له دې اشنا په ويرانو ګوره دېره دے
پر پښو دے ستا د پاره ګلستان زما زړګي
زما دا پښتنه ساده باده مينه ملګرو
لاهو کړه په ښاسټو د ټول جهان زما زړګي
زما اشنا نادان دے په يوه باندې پوهيږي
بېلے دے ړتمے په خپل ډېران زما زړګي

زما منصور زړګي د دار رسۍ په شونډو ښکل کړې
بېلات کړے د عشق په کوم ميدان زما زړګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فطرت د ښائستونو طلبګار یم
د سپرلي او سرو ګلونو طلبګار یم

زه په ځوانه ځوانۍ دل کوم د وخت ژړنې
څو زه بیا هم د جامونو طلبګار یم
تورو زلفو دې ژوندون ماله ایرې کړو
ستا د شونډو د سرونو طلبګار یم
د رقیب سره جنګونه مې یادیږي
ستا د مینې د جنګونو طلبګار یم
ما او تا چې پکښې یو وُ که هغه وي
زه په ویښه د خوبونو طلبګار یم
چې مدام ماسره ستا په ځای یو ځای وي
ستا د یاد ستا د غمونو طلبګار یم

پروا مه کوه رقیبه یو ځل نه دے
زه منصور یم د دارونو طلبګار یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د وحشت په تورو شپو کښې سحر اونهٔ لید و
یار مې د کلي په کوڅو کښې سحر اونهٔ لید و!

دیار د هجر په دیوه باندې مې ځان اوسېزهٔ
لکه پتنګ مې سرو لمبو کښې سحر اونهٔ لید و.
ماته د ژوند د ښکلا څهٔ پته ده څهٔ ته وایې
ما د زندان تورو تیږو کښې سحر اونهٔ لید و
په سپین رخسار باندې یې زلفې لکه شپې خورې دي
نو مې دیار په اننګو کښې سحر اونهٔ لید و
بېګاه مې خوب کښې د رقیب ګرېوان تار تار کړو کله
چا په ریښو ریښو جامو کښې سحر اونهٔ لید و
موږ ه تیکې د ژوندون په هر ډګر اونه وړې
موږ ه په دې سپیرو تندو کښې سحر اونهٔ لید و

(c) ketabton.com: The Digital Library

وصیّت منصور

ځي کله مړ شمه زهٔ
نو ما په خاورو ښخ کړئ
کهٔ سوزوئ مي کله
مهرباني اوکړئ دا
زما د تن نه زما زړګے روباسئ
کهٔ بیا سوزئ مه زهٔ
خبر دے پروا نشته دے
روباسئ زړهٔ مي څکه
زما خوږو مسلګرو
چرته هغه اونهٔ سوي
چي مي په زړهٔ کښي اوسي

دا وصیت دے زما
دا وصیت دے زما

یادګیرنه: دا پورته آزاد نظم ما د اردو ژبي د یو نظم په خیال کښي لیکلے دے۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

سندره

خلق ورپسې تللي په اوښ به ئې سوره راوړي
روس به مېلمنه راوړي
مونږ کور سنبال کړے دے

روس به مېلمنه راوړي زهٔ د پرخو شحالېږم
زهٔ د خو شحالۍ نه په جامو کښې نهٔ ځائېږم
مخکښې به جنجيان وي اوښ به روستو کېجاوه راوړي
روس به مېلمنه راوړي
مونږ کور سمبال کړے دے

کله مېلمنه چې زمونږ کښېنوي پالنګ کښې
ناستې سهيلۍ به ورسره وي ننګ په ننګ کښې
څوک به ورله توره چائے، څوک به ورله شنه راوړي
روس به مېلمنه راوړي
مونږ کور سمبال کړے دے

واۓ د توپچي منصور ناوې خفه کېږمه
روس به د پرعالم راشي غلي شه ژړېږمه
تاله به کوسي رومېنې ماله به سهره راوړي
روس به مېلمنه راوړي
مونږ کور سمبال کړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اجمل منصور

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library